

Arrest

nr. 90 526 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in X, X, provincie Qina, de Egyptische nationaliteit te bezitten en Kopt te zijn.

U baatte in uw geboortedorp een supermarkt uit die in de nabijheid van de moskee Al Rahman was gelegen. De aanhangers van deze moskee, islamisten, wilden uw supermarkt inpalmen om zo het terrein van de moskee te kunnen uitbreiden. U was met dit voornemen echter niet opgezet.

Op 16 januari 2009 waren twee personen, Khaled en Sameh behorend tot de moskee, aan het poetsen en spoten opzettelijk de handelswaar die u buiten tentoongesteld had nat. U sprak hen hierover aan en daarop begonnen ze u en uw geloof te beledigen en sloegen ze u. Uw burens en passanten op straat kwamen tussen zodat uw beide belagers vertrokken. U sloot uw winkel en trok naar het politiekantoor om een verklaring af te leggen. U werd naar het ziekenhuis gestuurd om uw blessures te laten verzorgen en een medisch rapport werd opgesteld. Hierna ging u terug naar de politie die u dan naar het parket stuurde. U verwittigde uw advocaat en hij stond u bij tijdens uw gesprek met de procureur. Intussen waren ook uw beide belagers geconvoceerd op het parket, doch zij ontkenden elke betrokkenheid en ze werden vrijgesproken bij gebrek aan bewijzen.

Twee maanden later, op 17 maart 2009, kreeg u plots een telefoontje van de moeder van uw verloofde. Ze maakte zich ongerust omdat haar dochter al een aantal uren weg was en nog steeds niets van zich had laten horen. U startte een zoekactie, doch zonder resultaat. Plots kreeg u op uw gsm een telefoontje van uw beide belagers met de boodschap dat ze uw verloofde hadden ontvoerd en u uw winkel aan hen diende over te laten, zo niet zou ze worden gedood. U bracht de familie van uw vriendin hiervan op de hoogte en ging in hun gezelschap naar de politiepost. U legde een verklaring af, terwijl deze familie buiten bij het gebouw wachtte. U werd naar het parket gestuurd en werd daar ontvangen door de procureur en de griffier. Ook uw advocaat die u intussen had verwittigd was hierbij aanwezig. Na het afleggen van uw verklaring werd u naar huis gestuurd, uw beide belagers die ook waren opgeroepen kwamen niet opdagen. U kon niet anders dan op de eis van de ontvoerders ingaan en u diende zich op 21 maart 2009 met een door hen aangeduid persoon op het kadaster aan waar een verkoopakte werd opgesteld. Uw vriendin werd dezelfde avond nog vrijgelaten. De politie zou uw vriendin niet over het gebeurde hebben ondervraagd. U, en ook uw advocaat, zouden haar gevraagd hebben te spreken met de politie doch ze had tijd nodig om met het gebeurde in het reine te komen en gaf geen gehoor aan jullie verzoek. Ze had het immers psychisch moeilijk en u werd door haar familie onder druk gezet de verlovings te verbreken.

In mei 2009 verliet u uw dorp en trok u naar Caïro om uw vertrek uit het land te regelen. U pendelde verschillende keren naar Alexandrië omdat de priester van een evangelische kerk daar u hielp om een visum te bekomen. U zou deel uitmaken van een groep christenen die op reis gingen naar Polen. In deze periode kreeg uw familie thuis doodsb bedreigingen; ze werden opgevorderd te zeggen waar u was. Ergens in juli 2009 kon uw advocaat deze 'belagers' ervan overtuigen dat u niet meer in het land was en werd uw familie met rust gelaten. Op 24 september 2009 verliet u daadwerkelijk Egypte en drie dagen later kwam u hier aan.

Omdat u geen documenten had ter staving van uw problemen en omdat u hoopte dat de situatie in Egypte nog zou kalmeren diende u geen asielaanvraag in. U heeft nog contact met uw ouders en in mindere mate met uw advocaat.

In augustus 2011 vernam u plots van uw advocaat dat u in februari 2010 bij verstek was veroordeeld tot drie jaar gevangenis en het betalen van een boete omdat uw beide belagers op hun beurt een klacht tegen u hadden ingediend omwille van eerroof. Uw advocaat had zonder u te raadplegen beroep ingediend doch dit werd niet aanvaard omdat u niet aanwezig was. U ontving in oktober 2011 tevens van hem een aantal documenten: twee processen-verbaal en verklaringen ten overstaan van het parket, met daarin ook opgenomen het medisch rapport, uw veroordeling bij verstek en de verkoopakte van uw winkel. Ook uw identiteitskaart legt u neer. Uw paspoort zou u hebben verscheurd uit angst naar Egypte te worden teruggestuurd.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (cgvs) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo stelt u in september 2009 in België te zijn aangekomen maar geen asiel te hebben aangevraagd. U vergoelijkt deze 'nalatigheid' door te stellen dat u enerzijds hoopte dat de situatie in Egypte zou kalmeren, anderzijds had u geen documenten om uw motieven te staven (cgvs, p.4). Gezien de ernst van de door u beweerde feiten: u werd door islamisten geslagen en beledigd, uw vriendin werd ontvoerd en met de dood bedreigd om u zo te dwingen uw winkel op te geven en ook u en uw familie

werden met de dood bedreigd, kan het niet overtuigen dat u op basis van deze blote feiten, ook al had u op dat moment geen documenten, niet de stap zou hebben gezet internationale bescherming aan te vragen (cgvs pp.2, 6-7). Een dergelijke nonchalante houding ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. U op het einde van het gehoor gewezen op het feit dat uw manier van handelen niet kan overtuigen, kan u andermaal slechts stellen dat het lang duurde vooraleer uw familie en uw advocaat u de nodige documenten opstuurden (cgvs, p.10). Zoals reeds uiteengezet is dit ongeloofwaardig.

Deze appreciatie wordt nog versterkt door volgende vaststellingen. Zo verklaart u op 23 februari 2010 bij verstek tot drie jaar en het betalen van een boete te zijn veroordeeld. U gevraagd wanneer u dit vernomen hebt, stelt u opmerkelijk genoeg dat dit pas in augustus 2011 is gebeurd. Gezien tussen uw veroordeling en het moment waarop u dit vernomen hebt quasi anderhalf jaar ligt, werd u dan logischerwijze ook gevraagd naar de reden van deze toch wel op zijn zachtst gezegd laattijdige verwittiging. U stelt hierop dat u uw advocaat niet regelmatig contacteerde (cgvs p.4-5; Vragenlijst p.3). Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u sinds uw vertrek uit het dorp en sinds uw verblijf in België regelmatig contact had met uw familie en zeker, zij het niet regelmatig, met uw advocaat kan er toch van worden uitgegaan dat gezien het belang van een dergelijk gegeven er toch iemand u dit onmiddellijk of quasi onmiddellijk zou hebben meegedeeld (cgvs p.3). Ze waren immers, zo blijkt duidelijk uit uw verklaringen, op de hoogte van uw problemen met deze personen en wisten ook dat u omwille van hen het land hebt verlaten. Bijgevolg kan er van worden uitgegaan dat ze u van een dergelijk gegeven onmiddellijk op de hoogte zouden stellen. U op het einde van het gehoor er andermaal op gewezen dat een dergelijke bewering echt niet kan overtuigen, komt u niet verder dan te stellen dat uw familie en uw advocaat u niet wilden verontrusten en ze daarenboven niet op de hoogte zijn van het gegeven dat u intussen een asielaanvraag hebt ingediend (cgvs pp.5, 10). Het hoeft gezien bovenstaande observaties geen betoog dat een dergelijk antwoord niet kan overtuigen. Zelfs al zouden uw familie en advocaat effectief niet op de hoogte zijn van uw asielaanvraag is het niet meer dan logisch dat ze zich van het belang van een dergelijk gegeven bewust zijn en u hier dan ook onmiddellijk van de op de hoogte zouden stellen. U daarenboven gevraagd waarom uw familie uw advocaat niet tot meer spoed zou hebben aangemaand om deze documenten te vergaren, u kreeg deze stukken pas in oktober 2011, geeft u aan dat de advocaat niet veel tijd had, op vakantie was ... (cgvs, pp.4, 10). Mocht er werkelijk geloof aan uw motieven kunnen worden gehecht dan is het toch niet meer dan logisch dat uw familie alle mogelijke inspanningen zou verrichten om het nieuws van uw veroordeling en deze documenten zo snel mogelijk bij u te laten toekomen en dat ook uw advocaat deze stukken quasi onmiddellijk zou hebben opgevraagd. Uw mogelijke verklaring dat noch uw familie noch uw advocaat weten dat u asiel hebt aangevraagd doet hieraan geen afbreuk daar het niet meer dan logisch is dat uw familie, en ook uw advocaat, u op de hoogte houden van de verdere evolutie van uw problemen in Egypte.

Ook uw verklaring dat uw raadsman zonder u hierover te raadplegen een beroep tegen deze veroordeling zou hebben ingediend kan bezwaarlijk overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat deze advocaat u van begin af aan heeft bijgestaan en kan er toch van worden uitgegaan dat er een vertrouwensband tussen jullie bestaat. Als uw raadsman is het daarenboven in de eerste plaats zijn taak in uw belang op te treden en dit kan hij alleen maar doen door eerst met u overleg te plegen. Uw verklaring dat hij dusdanig eigengereid zou optreden kan bijgevolg niet overtuigen, temeer u zelfs niet eens weet of hij dit dan op zijn minst met uw familie zou hebben overlegd (cgvs p.5). Immers, u hiernaar gepeild kunt slechts stellen weliswaar te vermoeden dat hij dit met uw familie zou hebben besproken doch hieromtrent geen zekerheid te hebben. U gevraagd waarom u niet zeker bent, antwoordt u dat uw familie u niet ongerust wilde maken, wat geen antwoord is op de u gestelde vraag (cgvs p.5). In dit kader dient nog het volgende te worden opgemerkt: u gevraagd door welke rechter u veroordeeld werd, stelt u dit niet te weten. U gevraagd op basis van welk artikel u veroordeeld werd, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven (cgvs pp.4-5). U gevraagd of u, nadat het beroep verworpen werd, met uw advocaat had gesproken wat er nu nog mogelijk was, antwoordde u vooreerst dat de oplossing volgens uw advocaat was dat u met die mensen een verzoening moest proberen te bekomen. Later tijdens het gehoor stelde u dan weer dat uw advocaat in beroep wilde gaan, maar dat u hiervoor niet over het nodige geld beschikte (cgvs pp.5, 10). Al deze bemerkingen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Een verdere verklaring die de nodige verbazing wekt is de houding van de familie van uw verloofde nadat u hen van de ontvoering op de hoogte had gebracht. U gevraagd welke stappen ze hebben ondernomen, stelt u dat ze toen u klacht ging neerleggen de zaak opvolgden. Gevraagd wat ze zelf hierin hebben ondernomen, stelt u als wedervraag 'wat kunnen ze doen, ze willen geen

problemen'. Gezien dit een toch wel heel merkwaardige reactie is, werd u gevraagd of ze zelf ook een klacht hebben neergelegd. U ontkent en stelt dat u diegene bent die klacht heeft neergelegd. Gevraagd waarom ze zelf niets hebben ondernomen, geeft u aan dat u diegene bent die wordt gevisieerd. Gevraagd of ze op zijn minst naar de politie zijn gegaan, stelt u dat ze u weliswaar vergezeld hebben tot aan het politiebureau, maar niet mee zijn binnengegaan. Meer nog, nooit zou er iemand van deze familie met de politie of de autoriteiten hebben gesproken. Erop gewezen dat een dergelijke gang van zaken echt wel ongeloofwaardig is gezien de familie toch direct betrokken was, stelt u ten langen leste dan maar dat de advocaat zou gezegd hebben dat zulks tot niets zou dienen. Er andermaal op gewezen dat dit niet kan overtuigen, kunt u slechts stellen dat het zo is gebeurd (cgvs pp.8-9). Het hoeft andermaal geen betoog dat deze toch wel zeer nonchalante houding van de familie van uw verloofde totaal niet aannemelijk is daar er toch van kan worden uitgegaan dat, gezien de ernst van dit gebeuren, deze familie persoonlijk het heft in handen zou nemen en zeker zelf ook klacht zou indienen of op zijn minst met de politie/autoriteiten zou spreken.

Een verdere bemerking die de nodige verbazing wekt is uw verklaring dat de politie, na de vrijlating van uw vriendin, haar niet zou hebben ondervraagd. U hiernaar gepeild stelt dat dit tot april, het moment waarop u uw dorp hebt verlaten, niet het geval was. Gezien u klacht had neergelegd naar aanleiding van deze ontvoering en u zelfs door de procureur werd ondervraagd, kan er toch van worden uitgegaan dat de politie op zijn minst met haar zou hebben gesproken. U gevraagd waarom uw vriendin zelf niet met de politie had gesproken in de periode dat u nog in het dorp was, stelt u dat ze het 'psychologisch moeilijk' had. Of ze na uw vertrek met de politie gesproken heeft, weet u niet. U gevraagd of u zich hieromtrent niet via uw familie hebt bevraagd, stelt u dat het u niet meer interesseert, u hebt alles verloren. Gevraagd of de getuigenis van uw vriendin de zaak niet in uw voordeel zou kunnen doen kantelen, stelt u 'misschien dat ze iets voelt, misschien dat ze nog bedreigd wordt en niets durft te zeggen' (cgvs p.9). Ook deze door u geschilderde gang van zaken, dit hoeft geen betoog, kan bezwaarlijk overtuigen.

Ook wat betreft de klacht die uw beide belagers tegen u zouden hebben ingediend en waardoor u bij verstek werd veroordeeld, dienen een aantal opmerkingen te worden gemaakt. U gevraagd wanneer deze klacht tegen u werd ingediend, geeft u aan dit niet te weten. U gevraagd wanneer u te weten bent gekomen dat er een klacht tegen u werd ingediend, stelt u 'begin 2011' via uw advocaat (cgvs p.11). Ook dit antwoord wekt verbazing daar u eerder tijdens het gehoor had aangegeven alles pas in augustus 2011 te hebben vernomen, men wilde u immers niet ongerust maken. Bovendien kan men zich andermaal de vraag stellen waarom u, zo u toen al van dit gegeven op de hoogte zou zijn geweest, op dat moment geen asielaanvraag zou hebben ingediend, maar nog tot 22 augustus zou hebben gewacht vooraleer deze stap te zetten (cgvs p.5).

Volledigheidshalve dient nog vermeld te worden dat de elementen die de kern van uw asielrelaas raken bovendien weinig plausibiliteit vertonen wat bijkomend de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven bevestigt. Het houdt immers weinig steek dat uw belagers u met de dood zouden bedreigd hebben nadat ze hun slag thuis gehaald hadden, ze waren volledig geslaagd in hun opzet en hadden hun beoogde doel bereikt doordat ze immers beslag hadden kunnen leggen op uw winkel. Dat ze zich daarna nog moeilijkheden op de hals zouden halen door u met de dood te bedreigen komt weinig aannemelijk over. In het licht van alle voorgaande vaststellingen komt het eveneens weinig overtuigend over dat ze veel later nog een klacht tegen u indienden omdat u hen een slechte naam in het dorp zou bezorgd hebben. Dit zou de zaken immers weer oprakelen wat ook negatieve resultaten voor hen zou kunnen opleveren. Deze door u voorgestelde gang van zaken vertoont zoals eerder gesteld zo weinig plausibiliteit dat ze bijkomend afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart neer, uw identiteit wordt door ons niet betwist. Verder legt u nog een proces-verbaal neer, dd. 16/01/2009, naar aanleiding van de slagen en de verwondingen die u werden toegebracht door de twee islamisten, uw verklaringen afgelegd op het parket en een medisch attest. Verder een proces-verbaal, dd. 17/03/2009, naar aanleiding van de ontvoering van uw vriendin en de verklaringen afgelegd op het parket. Dient opgemerkt dat dergelijke documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in casu totaal niet het geval is. Daarenboven wordt in het medisch attest geen melding gemaakt van de omstandigheden waarin u deze verwondingen hebt opgelopen. Dezelfde opmerkingen dienen te worden gemaakt met betrekking tot de door u neergelegde veroordeling bij verstek. Wat de originele verkoopakte van uw winkel betreft dient opgemerkt dat het loutere feit dat u uw winkel zou hebben verkocht door ons niet in vraag wordt gesteld (cgvs pp.9-10).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties dient opgemerkt dat u de door u aangehaalde motieven totaal niet aannemelijk hebt gemaakt en dient u bijgevolg de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Het CGVS erkent weliswaar dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Verder dient nog aangestipt dat uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld dat Egypte actueel kenmerkt gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen, komen voor bij massabijeenkomsten en manifestaties waarbij de trage hervormingen, de corruptie, de berechting van burgers door militaire rechtbanken, etc. wordt aangeklaagd. De recente betogingen waarbij de Egyptische bevolking onder meer eist dat het militaire regime zo spoedig mogelijk haar macht overdraagt aan een civiele regering gaan weliswaar gepaard met een gewelddadig optreden van de ordediensten, maar er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire actuelle, d.d. 9 juni 2011 – updates 18 september 2011 en 23 november 2011).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. 2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker streeft blijkens de titel van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus na.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht en treedt aldus niet op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal aldus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert de desbetreffende artikelen en geeft de definitie van het begrip

vluchteling, zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) weer. Verzoeker betoogt een afwachtende houding te hebben aangenomen bij het indienen van zijn asielaanvraag, eerder dan er sprake is van nonchalance. Hij wenste terug te keren naar Egypte maar merkte dat het één en ander niet koelde zonder blazen en dat bovendien de Arabische lente was uitgebroken die echter niet de verhoopte ommekeer en democratisering bracht waardoor hij zich bevond in een prangende situatie waarin hij niet verder kon leven. Nu de evolutie in Egypte niet gunstig was, heeft hij zich vluchteling verklaard. Wat betreft de veroordeling merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal niet aangeeft dat deze akte onregelmatig zou zijn noch dat hij niet veroordeeld zou zijn door de rechtbank. Een zekere nonchalance kan hem niet verweten worden en eventuele valsheid wel. Verzoeker betoogt verder dat zijn familie van mening was dat hij zijn leven in Europa had heropgebouwd. Ook de houding van de familie van zijn aanstaande kan niet tegen hem worden gebruikt gelet op het feit dat hij behoort tot een gediscrimineerde minderheid in Egypte en hij zich naar zijn aanstaande schoonfamilie niet onmiddellijk had voorgedaan als daadkrachtige echtgenoot die te allen tijde kon instaan voor de veiligheid van zijn toekomstige waardoor hij zich in hun ogen beschamend had opgesteld. In de ogen van het parket was na de vrijlating alles opgelost en was het de mening toegedaan dat partijen zich beter konden verzoenen. De processen-verbaal van 16 januari 2009 en 17 maart 2009 hebben wel degelijk waarde aangezien het relaas coherent en geloofwaardig is. Verzoeker verwijst tevens naar het verstekvonnis en de originele verkoopakte van zijn winkel en meent dat deze stukken samen met de andere stukken dienen te worden beoordeeld. Verzoeker verwijst nog naar de informatie van het Commissariaat-generaal aangaande de situatie van christenen in Egypte waarbij hij in zijn relaas coherent heeft verwezen naar de bestaande spanningen tussen de religieuze groepen. In de stukken waarvan de authenticiteit niet wordt betwist heeft hij zijn vluchtverhaal geschetst.

In een tweede onderdeel meent verzoeker dat de hele Koptische gemeenschap blootstaat aan daden van blinde religieuze aanslagen en discriminaties zodat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker herhaalt in essentie zijn asielrelaas.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. In een eerste onderdeel van het middel, getiteld *“Schending van de draagkrachtige motivering”*, laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal zijn beslissingen met redenen moet omkleden en dat deze verplichting niet alleen voortvloeit uit de Vreemdelingenwet, maar ook uit de *“strengere motiveringsplicht”* die werd ingesteld door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De motivering moet zowel in feite als in rechte draagkrachtig zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing, zo vervolgt verzoeker, en de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende, zo benadrukt verzoeker. Verzoeker meent dat de feiten an sich en de stavingsstukken niet worden betwist, maar dat enkel het vluchtrelaas in twijfel wordt getrokken. Hij meent een coherent en geloofwaardig relaas te hebben verteld. Stuk 8 in het administratief dossier gaat bovendien niet over de situatie van de Koptische christenen, maar over de eigenlijke evolutie van de revolutie sedert februari 2011. Deze motivering heeft dan ook niets te maken met onderhavig dossier. De motivering is niet correct volgens verzoeker. De toestand van de Koptische gemeenschap in Egypte is ruim gedocumenteerd en de verwerende partij legt deze zomaar naast zich neer zodat zij ernstig tekort schiet in haar opdracht. Dit is onzorgvuldig en onredelijk.

3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.5. Van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Verzoeker kwam in september 2009 voor een eerste maal toe op Belgisch grondgebied en diende zijn asielaanvraag slechts in op 22 augustus 2011. De verklaring die verzoeker aanreikt door te stellen dat hij de evolutie van zijn persoonlijke alsook de algemene situatie in zijn land van herkomst wou afwachten, volstaat niet om te verklaren waarom hij pas na bijna twee jaar asiel aanvraagt, terwijl men mag verwachten dat verzoeker, indien hij werkelijk zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, zich zo snel mogelijk over de beschermingsmogelijkheden informeert nadat hij op het grondgebied is toegekomen.

3.6. Waar verzoeker stelt dat de regelmatigheid van de veroordelingsakte niet wordt betwist, wijst de Raad er op dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen.

3.7. Verzoekers verklaring waarom zijn familie hem niet nagenoeg onmiddellijk op de hoogte stelde van de veroordeling, met name omdat zij ervan uitgingen dat hij zijn leven in België had heropgebouwd, kan geenszins overtuigen. Immers waren zijn familieleden op de hoogte van het feit dat verzoeker het land is ontvlucht omwille van problemen met zijn belagers. Derhalve kan ervan uitgegaan worden dat ze

verzoeker inlichten over de evolutie van zijn problemen die de aanleiding waren voor zijn vlucht, zelfs in de wetenschap dat hij zijn leven in België heeft heropgebouwd.

3.8. Evenmin kan verzoekers verklaring voor de nonchalante houding van zijn aanstaande schoonfamilie overtuigen. Het is volstrekt onaannemelijk dat wanneer hun familielid ontvoerd wordt, zij zelf niks zouden ondernemen hiertegen, zoals het indienen van een klacht. Het feit dat verzoeker tot een minderheid behoort alsook hun visie op verzoeker, kan geenszins een verklaring zijn voor hun lakse houding tegenover de ontvoering van een persoon bij wie zij omwille van familieband nauw betrokken zijn. Integendeel, indien zij werkelijk van mening waren dat verzoeker niet krachtadig was om voor de veiligheid van hun familielid te zorgen, dan is het eerder logisch dat zij zelf wensten op te treden naar aanleiding van de ontvoering van hun familielid, in plaats van ook dat gegeven aan verzoeker, van wie zij geen hoge dunk meer hadden, over te laten. De verklaringen van verzoeker omtrent de zeer nonchalante houding van de familie van zijn verloofde zijn dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

3.9. Verzoeker verklaarde naar aanleiding van de ontvoering van zijn verloofde de politie te hebben gecontacteerd en een verklaring te hebben neergelegd waarbij hij werd doorgestuurd naar het parket (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp. 7-8). Gelet op het feit dat de politie en het parket op de hoogte waren van de ontvoering en zij bovendien stappen zouden hebben ondernomen, met name de convocatie van de twee belagers van verzoeker (gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 8), is het geenszins aannemelijk dat, wanneer de verloofde van verzoeker wordt vrijgelaten, de politie of het parket niet met haar gesproken zou hebben. Verzoekers betoog dat alles in de ogen van justitie was opgelost na de vrijlating om het gebrek aan actie van het parket en de politie te verklaren, kan geenszins overtuigen in het licht van voorgaande.

3.10. Waar verzoeker nog verwijst naar de processen-verbaal, het verstekvonnis en de verkoopakte, wijst de Raad er andermaal op dat, om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu evenwel niet het geval is. Waar verzoeker nog betoogt dat de feiten an sich niet worden betwist, mist dit feitelijke grondslag. Immers worden de feiten die de kern van zijn asielrelaas uitmaken niet geloofwaardig bevonden.

3.11. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat het aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat verzoeker niet heeft aangetoond. In de bestreden beslissing wordt derhalve correct gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor Kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzeggd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker brengt hiertegen geen concrete argumenten in doch blijft steken in een bloot betoog hetgeen geenszins vermag afbreuk te doen aan de conclusie van het Commissariaat-generaal die gebaseerd is op voormelde objectieve informatie. De vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de blote beweringen van verzoeker voorts niet van aard zijn om te besluiten dat er in Egypte voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit de objectieve informatie, die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, landeninformatie, SRB Egypte, Situation politique et sécuritaire actuelle, 09/06/2011 – 18/09/2011 – 23/11/2011), blijkt dat het geweld gelokaliseerd van aard is en de impact op de gewone burgerbevolking zeer gering. Er blijkt in Egypte geen sprake te zijn van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het regime en andere georganiseerde gewapende groeperingen waardoor er rechtsgeldig werd geconclu-

deerd dat er actueel geen situatie van willekeurig geweld voorhanden is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is deze informatie wel relevant in onderhavige zaak om te beoordelen of verzoeker in zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, hetgeen te dezen niet het geval is, zoals blijkt uit de hoger geciteerde informatie.

3.12. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.13. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

3.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER